

SUZANNE COLLINSOVÁ

plastu, kovu i z materiálů, jaké nedokážu ani pojmenovat. Šípy s pírkou seřazenými do bezchybně rovnoměrných řad. Vybírám si luk, napínám jej a беру si přes rameno odpovídající toulec se šípy. Je tu řada terčů, ale připadá mi příliš svazující. Obvyklé býčí oči a lidské postavy. Kráčím do středu tělocvičny a vybírám si první terč. Figurínu používanou ke cvičení vrhání nožů. Jakmile natahuji tětivu, vím, že je cosi v nepořádku. Tětiva je tužší než ta, jakou používám doma. Šíp je méně ohebný. Míjím figurínu o několik centimetrů a přicházím o tu trochu pozornosti, kterou se mi podařilo vyvolat. Zahanbeně odcházím zpátky k býčímu oku. Střílím stále znovu, dokud neznámou zbraň dokonale nezvládám.

Znovu uprostřed tělocvičny zaujímám původní pozici a tentokrát můj šíp zasahuje figurínu přímo do srdce. Následně přesekávám šípem provaz, který drží pytel s pískem určený k boxování, a pytel se po dopadu na zem otvírá. Aniž bych se zastavila, dělám kotoul přes rameno, zvedám se na jedno koleno a plynulým pohybem vysílám šíp do jednoho ze zavěšených světel vysoko nad podlahou tělocvičny. Ze světla se snáší k zemi sprška jisker.

Je to skvělý zásah. Otáčím se k tvůrcům her. Několik na mě uznale kývá, ale většina se soustředí na pečené sele, které jim právě donesli na hodovní stůl.

Popadá mě vztek. V sázce je můj život a oni nemají ani dost slušnosti, aby mi věnovali pozornost. Raději si prohlížejí mrtvé sele. Zrychluje se mi tep a cítím, jak se mi do obličeje hrne krev. Bez přemýšlení vytahuji z toulce další šíp a vysílám jej přímo ke stolu tvůrců her. Slyším poplašené výkřiky a lidé polekaně uskakují. Šíp zasahuje jablko zastrčené v tlamě selete a přišpendluje je ke stěně za ním. Všichni na mě nevěřičně zírají.

„Děkuji vám za pozornost,“ říkám. Pak se mírně ukláním a kráčím rovnou k východu, aniž by mě propustili.

